

Chương 616: Loạn Lạc Ở Thủ Đô Đế Quốc (31) - Ludwig Và Rowan

(Số từ: 2668)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18: 17 PM 13/11/2023

Tuyết đã ngừng rơi ở Thủ đô Đế quốc, và trong vài ngày, khí hậu ấm áp lạ thường vẫn tồn tại.

Năm mới đã đến, và trong khi bầu không khí chính trị vẫn còn đóng băng, thì thời tiết vẫn tiếp tục ấm áp trái mùa.

Ludwig đang tản bộ qua những con đường trong Temple, tận dụng hơi ấm bất ngờ. Cổng chính của Temple ở ngay trước mặt anh.

"Ludwig, hình như chúng ta có khách."

"Một người đến đây?"

Đó là một tin nhắn được chuyển tiếp bởi một trong số ít người hầu còn lại của tòa nhà ký túc xá.

"Vâng, cô ấy không có giấy phép vào, nên cô ấy đang đợi ở bên ngoài."

"Ah..."

Khi Ludwig rời khỏi cổng Temple, anh có thể nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồng phục đang ngồi trên chiếc ghế dài ở quảng trường trước khu quán trọ.

Đó là đồng phục của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn.

Người phụ nữ đứng dậy và cười rạng rỡ với Ludwig.

"Ludwig."

"..."

"Tôi bận nhiều việc, giờ mới có thể đến gặp anh, thật xin lỗi."

Rowan, mặc đồng phục của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn, đến gặp Ludwig một mình.

"Cô có việc gì với tôi sao, Tân Chỉ huy được bổ nhiệm của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn?"

Cách đây không lâu, anh đã nghe tin Tổng giám mục Rowan được bổ nhiệm làm Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ Đoàn sau khi Eleion Bolton đột ngột nghỉ hưu.

Biểu cảm của Ludwig khi nhìn Rowan không có chút thù địch hay ác ý nào.

Chỉ còn lại thái độ lạnh lùng của một người đã đóng cửa trái tim với mọi thứ trên đời.

Ban đầu, Thánh Hiệp Sĩ Đoàn có thẩm quyền điều tra vụ ám sát Rowan.

Đó là vấn đề của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn và tổ chức tôn giáo chính để xác định ai đã chết trong nhà thờ bị cháy và đưa ra thông báo.

Rowan chưa bao giờ chết, cô ấy chỉ giả chết thôi.

Giờ đây, cô đã được bổ nhiệm làm Tân Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ Đoàn sau khi Eleion Bolton đột ngột nghỉ hưu.

Quyết định được đưa ra tại một cuộc họp cấp Giáo hoàng.

Thật lố bịch khi nói rằng một cuộc họp của các Giáo hoàng đã được tổ chức khi không ai trong số họ có mặt.

Đối với Ludwig, người đã tận mắt chứng kiến cái chết của 5 vị Giáo hoàng dưới tay cô, câu chuyện chẳng khác gì một vở kịch nực cười.

Ludwig không thể biết liệu Eleion Bolton đã thực sự nghỉ hưu hay bị ám sát.

Nhưng bây giờ, anh không có hứng thú với những thứ như vậy.

Ngồi trên chiếc ghế dài trước cổng Temple, Rowan nói với Ludwig, người không có ý định lắng nghe.

Về những gì đã xảy ra, tại sao cô ấy lại làm những việc đó.

Tại sao cô ấy suýt bị giết, tại sao cô ấy giả chết, tại sao cô ấy cần thời gian và tại sao cô ấy lại tiếp cận Ludwig.

Sau khi nghe tất cả các lý do, Ludwig nhìn Rowan chăm chăm.

Vẻ mặt của anh ấy không hề bị sốc, kinh hoàng hay phản bội khi biết sự thật.

"Vì vậy, quan điểm của cô là gì?"

Ludwig chỉ đơn giản nói vậy thôi.

"...Chỉ vậy thôi. Thật buồn nếu anh không biết gì phải không? Thật bức bối."

"Cô đang nói với tôi điều này bởi vì tôi vô dụng? Rằng cô đã gây ra tất cả những rắc rối này bằng cách tấn công những kẻ dị giáo một cách bốc đồng, và đó là lý do tại sao Đế chế giết người như

vậy, và đó là lý do tại sao nó kết thúc như thế này? Rằng thậm chí không ai tin tôi nếu tôi nói với ai đó bởi vì điều đó nghe có vẻ không khả thi?"

"Ừm..."

Rowan do dự một lúc, và cuối cùng gật đầu.

"Tôi không thể nói là không phải như vậy. Trong thời đại mà tin đồn tràn lan, mọi người chỉ tin vào chúng cũng như không tin vào chúng. Vì vậy, ngay cả khi anh đi khắp nơi nói rằng Rowan thực sự là kẻ chủ mưu đằng sau hoạt động trong trại tị nạn với tư cách là Tân Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, sẽ không ai tin điều đó."

"Bỏ qua việc họ có tin hay không, Điều tra viên sẽ cố bắt tôi đi."

“Anh biết rõ nhỉ.”

Có thể nói với anh vì không quan trọng anh ấy có biết hay không.

Ludwig nhìn Rowan chăm chăm với vẻ mặt kiên quyết.

"Dù sao thì, cô có nghĩ rằng tôi sẽ chấp nhận nó khi tôi nghe nó không? Rằng đã có một tình huống như vậy, và rằng những gì cô đã làm là vì một lý do chính đáng?"

"Tôi sẽ không nghĩ như vậy. Tôi đã nghĩ rằng anh sẽ mắ^đng m^đ tôi nặng nề hoặc cố gắ^đng giết tôi."

"Nếu tôi cố giết cô, cô có chết không?"

"Không, hoàn toàn không."

Ludwig không phản ứng gì trước phản ứng khó xử của Rowan.

Anh chỉ tiếp tục nói một cách bình tĩnh và lạnh lùng.

"Cho nên, cô nói cho dù tôi nghe được chân tướng, nghe được cũng không thể giết cô, và tôi nói cho người khác sự thật đó, bọn họ sẽ không tin à?"

"Tôi không thể phủ nhận điều đó."

"Thay vì giết cô, việc cô thậm chí không giết tôi có nghĩa là..."

"..."

"Tôi còn không đáng giết sao?"

"Nói nặng lời thì đúng là vậy."

Ludwig không tức giận ngay cả trước những lời độc ác của Rowan.

“Dù sao thì, hãy để chuyện đó sang một bên.”

"..."

"Không lạ sao?"

"Lạ gì cơ?"

"Vài ngày trước, tôi bị đối xử như một người không cần biết vì tôi vô dụng. Bây giờ, tôi bị đối xử như một người có thể biết vì tôi vô dụng. Chính xác thì ai quyết định điều đó?"

Một số sự thật.

Bạn không biết cũng không sao vì bạn không quan trọng.

Anh biết cũng không sao vì anh không quan trọng.

Cuối cùng, Ludwig nhận thấy hành vi và thái độ của những người xử lý sự thật còn kỳ lạ hơn chính sự thật.

Cuối cùng, không có giá trị trong sự thật.

"Tôi đã suy nghĩ về nó trong vài ngày."

“Vâng.”

"Việc của anh, việc của Ma vương, việc của Ellen, việc của Đế quốc. Tôi đã nghĩ về tất cả những điều đó..."

Ludwig nói với vẻ mặt đờ đẫn.

"Ngay cả khi Ellen không thể nói ra, thì nói rằng tất cả là lỗi của cô ấy là một chuyện..."

"Mọi người dường như có lý do của họ. Tôi không biết chi tiết, nhưng có vẻ như có những lý do và câu chuyện đằng sau nó."

"Nếu không có những điều như vậy, họ sẽ không nói hoặc hành động như vậy."

"Nếu không, họ đã không đối mặt với nhau với vẻ mặt như vậy."

"Mọi người trông có vẻ buồn; không ai có vẻ vui vẻ. Chắc hẳn ai cũng có lý do chính đáng."

"Nhưng bây giờ, điều đó dường như không còn quan trọng nữa."

Ludwig nhìn Rowan và nói,

"Các người có vẻ nghĩ rằng mình có quyền quyết định những chuyện như vậy sao."

"Điều quan trọng là như thế."

“Nhưng đó chính là vấn đề.”

"Vấn đề không phải là sự thật hay câu chuyện là gì, mà là thái độ cố gắng kiểm soát sự thật. Giả vờ quan tâm đến mọi người nhưng thực tế không phải vậy, cho phép mọi người biết điều gì đó hoặc không biết điều gì đó, đó là thái độ nghĩ rằng cô có thể quyết định những thứ đó là vấn đề."

"Tôi cảm thấy điều đó từ cô."

"Một cảm giác vượt trội rất khó chịu và ghê tởm."

“Cô không biết."

“Nhưng cô đang làm một điều vô cùng vĩ đại và cao cả mà mình không biết”.

"Vậy cô không cần biết. Thì cứ bỏ mặc nó."

“Cô không biết."

"Nhưng cô đã làm một điều thực sự vĩ đại và cao quý mà không hề hay biết. Bề ngoài nó có vẻ tồi tệ, nhưng thực sự không phải vậy. Vì vậy, cô nên hiểu một điều."

"Vậy nghe này. Thế thì sao, sau khi nghe xong, tôi nói đúng, phải không? Hành động mà cô đã thực hiện đối với tôi chính xác là thế này, phải không?"

"Chuyện này không khó chịu sao?"

"Đôi khi cô không nói với tôi, và đôi khi cô lại nói."

"Lý do thì giống nhau, nhưng hành động thì khác."

"Nếu lý do có vẻ hợp lý nhưng hành động thì ngược lại, thì cô chỉ đang làm theo ý mình."

"Cho nên, thái độ cũng như vậy."

"Cô đối xử với mọi người như không có gì, như những người vô giá trị như tôi."

"Cô có nói hay không."

"Đi xa hơn nữa, cô nghĩ rằng mình có quyền cứu hoặc giết ai đó ư."

"Giống như khi cô giết các Giáo hoàng dựa trên phán đoán của mình, bất kể họ thực sự đã làm gì sai."

"Các người chỉ là những người kỳ lạ bị lạc trong một ảo tưởng hoang đường nào đó."

"Sự thật sao?"

"Tôi thậm chí không tò mò về điều đó nữa."

"Các người đang cố gắng làm gì, muốn gì và đã làm được những gì không còn quan trọng nữa."

"Điều quan trọng là tất cả các người đều say mê một thứ gì đó."

"Cho dù đó là cảm giác về sứ mệnh, ác ý, hận thù hay báo thù thế giới hay bất cứ điều gì."

"Hoặc ảo tưởng rằng bản thân đang hy sinh to lớn để cứu thế giới."

"Các người say sưa với những ảo tưởng ghê tởm."

"Không có gì đáng ngạc nhiên khi các người đáng bị rơi xuống địa ngục như lũ quỷ dữ. Nhưng tôi không thể đưa ra hình phạt đó cho các người. Đúng vậy, như cô đã nói, tôi chẳng là gì cả."

"Nhưng điều đó không có nghĩa là sự thật chạy trốn."

"Sự thật không biến mất."

"Mấy người là tội nhân đúng không?"

"Những kẻ có tội nên bị trừng phạt, phải không?"

"Nhưng cô không bị trừng phạt, phải không?"

"Đây là sự thật."

"Đó không phải là những điều phức tạp mà tôi không thể biết, cũng không muốn biết, về mối quan hệ, cảm xúc của cô, hay bất cứ điều gì. Những điều đơn giản và rõ ràng như thế này mới là sự thật."

"Với rất nhiều người bị chôn vùi bởi hành động của cô, cô tiếp tục chôn vùi nhiều hơn nữa, thì thậm chí sự thật với nhau, thay phiên nhau thấu hiểu và liếm vết thương cho nhau. Thật kinh tởm."

"Sự thật nên được giải thích trong một từ duy nhất."

"Các người nên bị trừng phạt, nhưng các người đã không bị trừng phạt."

"Đó là sự thật duy nhất."

Ludwig đã tìm thấy một sự thật đơn giản trong mê cung của những suy nghĩ, phán đoán và hoàn cảnh.

Phải có một cái giá cho tội lỗi.

Nếu tội nhân rỉ tai nhau tội lỗi mà im lặng?

Ai đó phải chịu trách nhiệm.

"Cách đây không lâu, Ellen trông thật đáng thương."

"Cậu ấy trông có vẻ đau khổ. Vì vậy, tôi không trách cậu ấy. Không có lý do gì để đổ lỗi cả."

"Giống như ngoại hình của Ellen, chắc hẳn cô cũng có những câu chuyện như vậy. Cô cũng có thể là những người đáng thương và khôn khổ."

"Nhưng."

"Trong số những người đã chết, có ai không giống như vậy không?"

"Họ sẽ rất đáng thương và bị oan. Họ phải chết mà không biết gì, bị cuốn vào tất cả."

"Vì vậy, tốt hơn là không biết cái gọi là sự thật của cô."

"Từ giờ trở đi, cho dù cô có tiến lên nói cho tôi biết mọi chuyện, tôi cũng sẽ bịt chặt lỗ tai lại."

"Thương hại, thông cảm, cũng không có thể làm cho cô phải chịu trừng phạt chân tướng biến mất."

"Bởi vì sự thật đó là rõ ràng."

"Không biết gì, tôi sẽ trở thành kẻ thù của cô."

"Bất kể sự thật là gì, bất kể nó là gì, bất kể chính đáng như thế nào, cô đều phải trả giá."

"Có rất nhiều người đã trả giá mà không làm sai điều gì. Không, thậm chí còn có nhiều người bị buộc phải hy sinh, thậm chí không trả giá."

"Các người nhúng tay vào chuyện này nhất định phải trả giá đúng không?"

"Bất luận là vì cái gì, đều phải bị trừng phạt."

"Bất kể ý định là gì, cô phải trả giá."

"Đó là kết luận mà tôi đã đạt được."

Có những tội lỗi.

Có những tội nhân.

Tuy nhiên, đã không có kẻ phán xét.

Thật khó để tìm ra con đường đúng đắn giữa nhiều sự kiện phức tạp diễn ra giữa Đế quốc, Thánh Hiệp Sĩ Đoàn và lực lượng của Ma vương.

Chỉ tìm ra những tội lỗi là dễ dàng.

Chỉ tìm thấy tội nhân là dễ dàng.

Và sự thật không thay đổi là họ đã không bị trừng phạt.

Dù họ là ai.

Mọi người đều lừa dối, chà đạp và lợi dụng những đứa trẻ nhỏ với lý do cứu mọi người.

Rowan mỉm cười khi nhìn một Ludwig như vậy.

"Giống như nhìn lại chính mình trong quá khứ."

Một người đau buồn vì sự tầm thường của chính họ.

Còn Rowan, người cuối cùng đã trở thành một con quái vật, nhìn Ludwig như nhìn lại quá khứ xa xăm của mình.

Như thể nó là thú vị.

Như thể nó là hấp dẫn.

"Anh định làm thế nào đây? Anh sẽ trừng phạt lũ quái vật này như thế nào, Ludwig?"

Một sự tồn tại vô dụng không thể bị trừng phạt hay trừng phạt người khác.

"..."

"Muốn làm bạn với quái vật, anh phải trở thành quái vật."

Để làm bạn với quái vật, người ta phải bình đẳng.

Rowan đã làm điều đó.

"Anh biết điều đó cũng tương tự nếu anh cố gắng giết quái vật, phải không?"

Để giết quái vật, một người cũng phải bình đẳng.

Rốt cuộc, người ta phải trở thành một con quái vật.

Nếu bất cứ điều gì, người ta phải trở thành một con quái vật thậm chí còn lớn hơn để giết chúng.

"Tôi biết."

Ludwig nhìn Rowan chăm chăm với đôi mắt đen thẳm như vực thẳm.

Rowan cảm thấy một loại hồi hộp khác với khi cô đối mặt với Ma vương cách đây không lâu, khi cô nhìn vào biểu hiện của Ludwig.

"Tôi biết rõ."

Đó là cảm giác hồi hộp khi tự tay mình tạo ra một con quái vật.

Một người chẳng là gì cả, giờ đang phấn đấu để trở thành một thứ gì đó.

Bất kể lý do, ý định hoặc mục đích.

Cho dù thành công hay thất bại trong việc trở thành một cái gì đó, nó phải thú vị.

Rowan mỉm cười khi nhìn Ludwig.

"Chúc may mắn, Ludwig."

Ludwig đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, như thể không còn giá trị gì để nghe thêm những lời của Rowan nữa, tránh xa bản thân như thể anh ta đang rời xa thứ gì đó bẩn thỉu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading